

ende Lovgivning, nemlig efter Forordningen af 26de Januar 1821, favner denne Qualification. I § 15 af Forordningen af 26de Januar 1821 om det juridiske Studium ved Kjøbenhavns Universitet er det jo nemlig, som det vistnok vil være det ærede Medlem nøie bekendt, sat som en Betingelse for, at en dansk Jurist kan blive Sagfører, at han har netop den Examenscharakter, som det foreliggende Lovudkastets § 4 fordrer. Det ærede Medlem vil nu maaskee hertil svare, at den citerede Lovbestemmelse ikke bliver overholdt i Praxis, idet man ofte ved Dispensation bliver fritagen for den. Men Grunden til, at man i sin Tid har opstillet den omhandlede Betingelse, troer jeg dog ganske vist er tilstede endnu, og jeg troer ikke, at det, at Regjeringen har havt Myndighed til at dispensere fra saadanne Lovbud, egentlig er af det Slags Ting, som Lovgivningsmagten kan have noget særdeles tilovers for. Hvad Lovudkastets § 4 i saa Henseende fastsætter, er altsaa, som sagt, kun simpeltthen en Fastholden af det, som den bestaaende Lovgivning allerede fordrer. Hvad man igjennem denne Lov fortrinsviis maa ønske at opnaae, er jo dog ogsaa, at der kommer saa gode Elementer ind i Sagførerstanden, at man tør hengive sig til Haabet om, at der, naar den Tid kommer, da Mundtlighed og Offentlighed i Proceduren blive indførte, maa findes saadanne Kræfter i Sagførerstanden, at de kunne bære den nævnte Reform oppe, men jeg troer ikke, at det kan ventes, at man igjennem de danske Jurister, som ikke have nogen god Examen, vil faae en stærk Tilgang til en saadan Sagførerstand, som man, med Fremtiden for Øie, maa ønske sig. — Hvad de tvende Endringsforslag til § 4 angaaer, der ere stillede af to andre ærede Medlemmer, da troer jeg, at det første af dem, nemlig at Ordet „thinglæst“ skal udgaae i Paragraphens 11te Linie, hviler paa en noget feilagtig Forestilling om, hvorledes Tilstanden for Diebliffet er for de Sagføreres Bedkommende, som have faste Fuldmægtige, navnlig for Overretssagførernes og Højesteretsadvocaternes Bedkommende. Jeg troer ganske vist, at deres Fuldmægtige alle have thinglæst Fuldmagt. For Underretssagførernes Bedkommende har det jo kun været aldeles undtagelsesviis,

at de have haft faste Fuldmægtige; det har været betragtet som Noget, der var en Forret for Sagførerne ved de overordnede Retter, at holde saadanne. — Det andet af de samme tvende ærede Medlemmer til § 4 stillede Forslag om, at Ordet „stadigt“ skal udgaae i Paragraphens 14de Linie, hidrører fra, at de ærede Medlemmer sandsynligviis have lagt en noget anden Betydning i dette Ord end den, der er den naturlige. Naar Bedkommendes Principal ikke har havt nogen Sag for Retten og altsaa heller ikke har havt Leilighed til at lade Noget fremlægge i Retten, da er det en Selvfølge, at man ikke kan forlange af Fuldmægtigen, at han skal være mødt for ham. Der kan kun være Tale herom i de Tilfælde, hvor der har været Noget at foretage for Principalen i Retten, og denne selv paa Grund af Forsald ikke har givet Møde. Men jeg troer, at det er godt og rigtigt, at man gjennem Udtrykket „stadigt“ fastholder, at en pro forma Antagelse som Fuldmægtig hos en Sagfører ikke kan være tilstrækkelig. Jeg maa saaledes aldeles bestemt udtale mig imod det af det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) stillede Endringsforslag, og jeg maa ligeledes fravaabe de Endringsforslag, der ere stillede af de tvende ærede Medlemmer for 8de og 7de Kreds (Bonne og Drejning).

Ordføreren: Sigtend jeg ikke tvivler om, at der fra forskjellige Medlemmers Side vil findes Anledning til Udtalelser, maa det maaskee dog være mig tilladt at inhytte nogle Bemærkninger til det, som vi nys have hørt deels fra den høitærede Justitsminister og deels fra ærede Medlemmer her i Salen. Jeg kan kun sige, at det er mig kjært, at jeg ikke er bleven sluffet i min Forventning om, at den høitærede Justitsminister i det Hele vilde kunne slutte sig til Udvalgets Endringsforslag. Det er kun et enkelt Punkt, som jeg har hørt nogen Endring imod fra den høitærede Ministers Side, og det endda ikke nogen særdeles stærk Endring, nemlig med Hensyn til den nye Paragraph, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet under Nr. 7, og som gaaer ud paa, at det skal være Dommere og Universitetslærere i Lovkyndighed muligt paa